

Så er der ring på

Nu er det officielt. Rygterne har svirret. Men nu indrømmer det unge par også selv, at amorinerne også svirrer.

Den 33-årige franske forretningsmand Thierry Roussel har fået et fast tag i den jøvnaldrene millionese Christina Onassis. De to har annonceret deres forlovelse og de har begge sagt, at denne gang er det alvor.

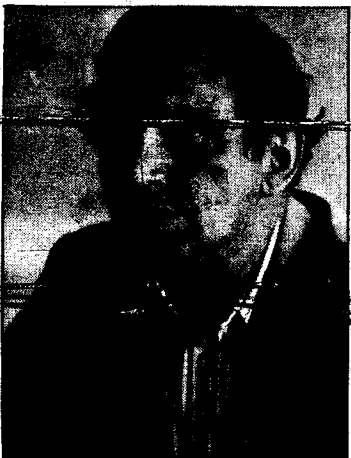
Nej til oprustning

Et ønske om en selvstændig europæisk oprustning for at skabe en stærk og en militær stormagt vil ikke tjene europæiske interesser. Europas omlemme i verden i dag er måske bedre end nogensinde før, og det bør ikke sættes over styr, sagde tidl. statsminister Anker Jørgensen i Luxembourg i går ved et møde for de socialtistiske partier i EF.

Om forholdet til den tredje verden: — Det er umoralsk, at den rige verden skærer ned i u-landsbistanden. Vi lader den langt fattigere tredje verden være med til at betale for en krise, der hos dem ville være luksus.

Robert Pedersen skriver åbent brev til partifællen Ritt Bjerregaard om sikkerhedspolitikken

VORT ORD STÅR IKKE MERE TIL TROENDE

— Der er det sidste års tid sket et skred i vor sikkerhedspolitik som du har haft for stor andel i. Det undrer mig så meget mere, som mellemfolkelige sikkerhedsspørgsmål er blevet været din mærkesag hidtil, skriver Robert Pedersen bl.a. til Ritt Bjerregaard

Ritt Bjerregaard — får teksten læst af folketingskollegaen Robert Pedersen

Kære Ritt Bjerregaard. Det er godt et dusin år siden en bølge af socialdemokratiske vælgersympati satte os to ind i den socialdemokratiske folketingsgruppe. Ulighed i alder, køn, erfaring og politisk temperament har ikke forhindret mig i at nære stor respekt for din flid og demmekraft, ligesom tilværelsens barske realiteter har præget dine interne vurderinger — mere end folk flest tror. Jeg anser det også for en styrke for partiet, at Socialdemokratiet kan rumme os begge.

Der er imidlertid det sidste års tid sket et skred i vor sikkerhedspolitik, som du har al for stor andel i, og det undrer mig så meget mere som de mellemfolkelige sikkerhedsspørgsmål hidtil ikke just har været din mærkesag.

Klare beviser

Lad mig nøjes med nedenstående eksempler:

Da u-bådsproblemerne i Sverige tog fart, forkyndte du for dette blads læsere, at hele »sagen« var iscenesat af svenske officerer. Det er givet, at officerer — som alle andre embedsmænd — ofte er alarmister, dvs. at de »maler fanden på væggen« for at øge deres betydning. Men hvis du i skrivende stund havde gjort dig den ulejlighed at læse betankningen »Att möta Ubåtshotet«, så ville du dels kunne notere en række håndgribelige beviser på krænkelser af svensk territorium og dels opdage, at kommissionen bestod af en række anerkendte svenske politikere med den tidligere socialdemokratiske partisekretær og forsvarsminister, Sven Andersson, i spidsen. Den anstrengelse havde du i hvert fald ikke gjort dig, før din uforbeholdne mening kom til offentlighedens kendskab.

Fredsforskere manipulerer
I vores første ti år på tinge

afviste vi hvert år diverse forslag fra SF, VS og de radikale om at oprette et såkaldt »fredsforskningsinstitut« med den motivering, at agede bevillinger til dette formål burde gå til de fakulteter, der kvalificeret beskæftigede sig med dette vitale emne.

I al beskedenhed har mine ungdomsoplevelser tilsagt mig seriøst at bruge megen tid på mellemfolkelige spørgsmål for at forhindre, at et nyt ragnarok skulle ramme menneskeheden og min konklusion er, at mange fredsforskere manipulerer i stedet for at informere.

Du skal få nogle eksempler:

For et par år siden afsatte det svenske fredsforskningsinstitut den kvindelige forsker, der havde arbejdet med de militære styrkemål i Warszawa-pagt-landene, fordi hun var kommet til det resultat, at disse var undervurderet og hendes forskningsarbejde blev ikke trykt i årsberetningen. Den svenske offentlighed har også kunnet læse, at den tjekkiske leder var »plantet«, uden at det har fået konsekvenser for hans ansættelse, men den slags informationer har ligesom ingen interesse for de danske massemedier.

Den newzealandske forsker, Owen, blev først udvist fra Norge, fordi han med bogen »Onkel Sams kaniner« havde offentliggjort militære hemmeligheder. Derpå forlagde han residence til Sverige, hvor han hurtigt blev erklæret »persona non grata«, idet han fotograferede militære installationer på Fårø, og endelig gjorde han Færøerne til sit domicil og forkyndte i blade og foredrag, at overvågningstationerne på øerne i Atlanterhavet gjorde Færøerne til et oplagt bombemål under en eventuel krig.

Som Jehovas vidner
Med interesse har jeg læst

både Johan Galtungs og Jan Øbergs bøger, hvis videnskabelige kvalitet svarer til den bibelkritik, som udes af »Jehovas vidner«. De styrkemål i øst og vest, som er af afgørende betydning for vor stillingtagen til dansk forsvarspolitik, beskrives nu engang mest korrekt af Institutet for strategiske Studier i London.

Op for lige at illustrere karakteren af danske fredsforskere arbejde, så får vi jo fra tid til anden en såkaldt militær bulletin, hvor en Møller Christensen med angivelse af beliggenhed og adresse kunne røbe de lytstationer ved vores kystlinje, som kunne kontrollere, om ubåde med atomvåben sejlede gennem vores farvande.

»Man mærker hensigten og bliver forstemt«, siger tyskerne meget rammende.

Stærk modsætning
Mest betydningsfuld for vort lands internationale omdømme er imidlertid Socialdemokratiets ændrede holdning til Natos dobbeltbeslutning, hvor du jo gjorde dit for at »foretage den nødvendige justering«. Jeg har ladet mig fortælle, at du i den daglige ledelse ivredede stærkt mod Svend Jacobsens og Knud Helnesens advarsel mod at skifte kurs, men er det en misinforma-

tion, lader jeg mig gerne korrigerer. Derimod var jeg selv til stede i gruppens udenrigsudvalg, hvor du stod stærkt i modstrid til Riisgaard Knudsens, Svend Jacobsens og undertegnede argumenter for loyalitet mod en politik, vi selv uden vaklen havde ført, da Socialdemokratiet stod ved stansens rød og det var på gruppe mødet afgørende for mange partifællers stillingtagen, at ordføreren kunne fortælle, at regeringen ville leve med dagsordenen af 28. maj 1983. Jeg har ved flere lejligheder givet udtryk for det synspunkt, at vi her brød med et af vort partis fornemste karakteristiske politiske principer.

Er det usandt, at det budget, som regeringen Anker Jørgensen aflagede til firkløverregeringen i september 1982 indeholdt en post på 17 mill. kr. til Natos infrastruktur (altså forberedelse til raketternes opstilling), mens vi en måned senere tog afstand fra denne post på budgettet?

Hvad var det for afgørende ændringer, der skete i verdenssituationen på denne korte tid?

To spørgsmål

Hvad kunne vi så i sidste uge læse, at du nu var en af initiativtagerne til en fredstond. Ved en nøje gennemlæsning af din grund-

else for medvirken må jeg give dig ret i, at vi ikke skal skjule, at følelsesmæssige argumenter behøver man såmænd ikke at skamme sig over. Er det ikke et fransk ordspøg, der siger: »Er du sikker på, at du kan holde følelserne sjælens hedninge?»

Der er dog to spørgsmål i denne forbindelse, der ligger en på læben: Har den økonomiske bagmand, Munk Plum, ikke i hele sin politiske tilværelse haft en solid uvilje mod alt, hvad Socialdemokratiet står for? Og har den økonomiske favntag som et samarbejde med en Bonde Nielsen om et nok så ærbart ærinde.

Skytset mod terrorbalance

Dernæst retter du skytset mod den såkaldte terrorbalance, en balance, der har været vor verdensdels sikkerhedspolitiske grundlag lige så længe, som du har været et politisk væsen. Ingen elsker naturligvis disse frygtelige ødelæggelsesvåben, men jeg mindes en udtalelse af den agtede teologiprofessor, Hal Koch, der for år tilbage sagde, at hvis ikke disse våbens gensidige destruktions var grundlaget for forholdet mellem øst og vest, så skulle der såmænd nok være en eller anden kynisk statsmand i øst eller i vest, der ville ofre en snes millioner mennesker for at nå deres magtpolitiske mål!

Hvornår advarede Ritt Bjerregaard mod terrorbalancen i de syv år, hvor USSR opstillede en SSSO vendt mod os hver femte dag?

Jeg ved ikke, om dobbeltbeslutningen er den højeste sikkerhedspolitiske visdom, men dens vedtagelse skyldes bl.a. Europas socialdemokrater, og herunder også Ritt Bjerregaard og Robert Pedersen.

De vendte partiet ryggen

Når anerkendte forskere som Reske Nielsen, Erling Bjøl og Bjarne Næretzgaard har sagt vort gamle parti farvel, så fortæller mit kendskab til disse, at det ikke er krigsgale eksperter, men medborgere, der ikke vil underskrive en blankocheck til udenrigspolitisk taktik. Og når fem afdelingsformænd fra min tid som næstformand i D.s.U. København har vendt vort parti ryggen, så er det en reaktion på et vitalt spørgsmål om Socialdemokratiets troværdighed.

Du sagde for en tid tilbage til mig, at »det måtte være slut med at frede udenrigspolitikken!« Har der da været fred om sanktionerne mod Sydafrika, om Danmarks stilling til spændingen i Meilemosten eller om støtte til »oprørsbevægelser i Afrika«?

Nej, selvfølgelig ikke, men et lille land med kun 5 mill. mennesker har en alt-afgørende interesse i, at mellemfolkelige aftaler og spilleregler holdes og at vort ord står til troende.

Og det gør det sandelig ikke længere.

Robert Pedersen.